

RAZELE AUROREI

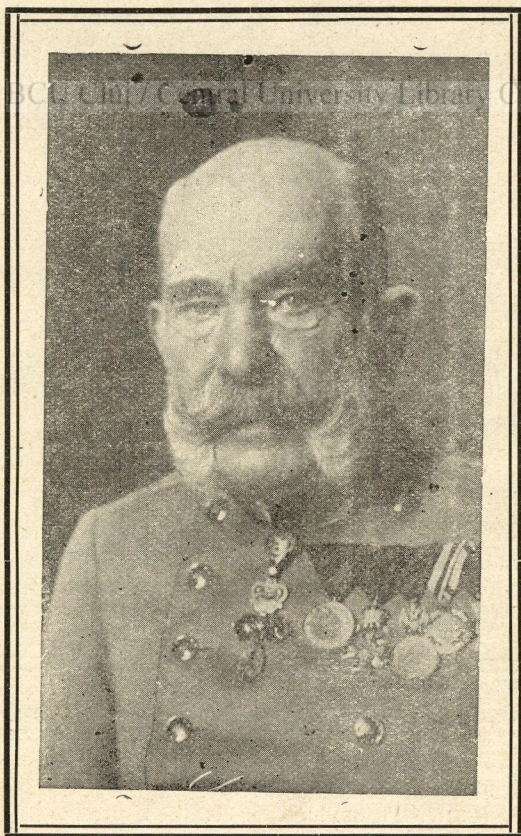

ZIȘA IISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII“.

Regele nostru **FRANCISC IOSIF I.**

1830—1916.

Ferice de
tine, țară!
când regele
tău este flu
de neam
ales.

Eccles. 10, 17.

Iubirea
și adevărul
ocrotese
pre rege, și
prin iubire
își sprijină
tronul său.

Proverb. 20, 28.

Regele nostru FRANCISC IOSIF I. †

(1880—1916.)

Iubitul nostru rege, Maiestatea Sa împărat și rege apostolic, Francisc Iosif I. a adormit în 21. novembre seara la 9 oare.

Milioane de oameni îl jălesc pe marele nostru domnitor, care a cârmuit poporul său cu iubire și înțelepciune.

Acuma l-a chemat Dumnezeu de pe pământ, ca viața sa cea ostenită de mult lucru s'o schimbe în o și mai mare odihnă.

Ca tânăr de 18 ani a luat în mână toiagul de stăpânire și a condus poporul său 68 de ani în mare binecuvântare. În viața lungă pământească l-au ajuns multe și grele lovituri; unicul fiu, în care își avea toată bucuria, îl pierdu, soția sa mult iubită, regina plină de bunătate Elisabeta, acărei amintire mulți fii ai patriei o păstrează cu cea mai mare pietate, fu victima stiletului ucizător; la capătul vieții sale în loc de odihna meritată a înmulțit războiul cel grozav universal pățaniile vieții lui. Toate aceste probe grele lea răbdat el cu bărbăție și cea mai mare inergie și cu inima dureroasă a lucrat și s'a rugat mai departe pentru binele poporului său.

Domnul a și ascultat rugăciunile lui, că l-a dăruit cu înțelepciune, iubire și a dat preste el binecuvântare și și preste noi, supușii lui. Sub domnia lui țara noastră a înflorit și a gustat binecuvântările păcei.

Viața sa lungă a petrecut-o în lucru, necunoscând osteneala, a lucrat de dimineața până seara târziu. Încă și atunci, când alții doresc după

odihnă, a făcut el cu sîrguință și predare ce ar întrece pre tînări lucrurile sale și a purtat sarcinile cele grele a stăpânirii.

În el am pierdut noi un rege temător de Dumnezeu, care a fost cu aceea știință, că soarta popoarelor o putere mai supremă, cerească o dirigează, iar el e unealta în îndeplinirea voiei lui Dumnezeu. Împrejurimea lui adeseori l-a văzut, cum în odaia sa s'a retras a vorbit cu Dumnezeuul său și a cerut binecuvântarea Atotputernicului preste sine și țările sale.

Fiii lui Dumnezeu trebuie să vină înaintea Domnului cu inima mulțumitoare, că mila sa cea mare ne-a dat așa domnitor temător de Dumnezeu și îmbrăcat cu iubire și înțelepciune ca el și acărui viață așa lung o întinse, după cum nu este pildă în istorie.

Sub domnia lui s'a făcut cu puțință, ca cuvântul lui Dumnezeu să se predice liber și libertatea legeri prin sanctificarea lui s'a făcut lege. N'a căutat el la religie, ci ca un părinte iubitor națiunilor, a îngăduit el fiilor săi descoperirea liberă a conștiinței.

Pe acest pământ numai cadavrul său rece a rămas, iar sufletul său s'a suit la tronul cerese, ca să dea sama despre săpânirea sa dreaptă și lucrul său binecuvântător.

Iar noi să stăm în jurul mormântului său cu sufletele noastre cu aceasta oftare: de Domnul la toate popoarele așa domnitor, cum a fost Francisc Iosif I.

„În țărână prefaci pre om, și zici: Fii ai oamenilor, în pământ reînfrunțați-vă. Căci o mie de ani în ochii Tăi sunt ca ziua de ieri, care a trecut, ca o strajă de noapte.“

(Cartea Psalmiilor cap. 90., 3—4. vers.)

Visul nu totdeauna e amăgitor.

Un predicător irlandez din secolul trecut a istorisit următorul caz:

„Într'o zi l-a chiămat pre el o fetiță mică la un om bolnav cu numele Connel. El urmând fetei, nu preste mult stătu înaintea patului bolnavului. Un om bețiv era acesta, care zăcea acolo pe patul său ticălos de paie. Buzele bolnavului erau negre și stăteau deschise, dinții strînși pe olaltă, ochii pe jumătate deschiși și numai albul să vedea din ei, toată fața schimosită, mânilor încleșcate la olaltă. Dr. L. a încercat a tăia vina bolnavului, dară zinzădar, sânge n'a curs, la aceasta zise apoi medicul: „Acest om e mort!”

Biata femeie ședea plângând pe pământ, copiii stăteau în jurul ei și cu frică, curioși să uitau la mama lor. Predicătorul a recomandat pre cei jălitori în rugăciune fierbinte înduratăului Dumnezeu și rugându-se privi la femeia plângândă, la copiii și bărbatul ei. Dară ce spaimă! Omul beat să arădică în pătul său și probă a se scula. Femeia să grăbi la pat și căzu jos leșinată. Și medicul să grăbi acolo și văzu, că din vânele tăiate isbuenea sânge bogat. Bolnavul voia să vorbească, înse Dr. L. îl opri.

La aceasta să cufundă într'un somn adânc, recreitor și predicătorul cu medicul dimpreună să duseră. După declararea medicului a fost aceasta un caz neexplicabil. La acest om s'au aratat simptomele înveninării alcoolice, spasm înțepenitor și gută, dară din trei nici una n'a fost. După îndrumarea medicului nu era iertat nimenui să vorbească cu cel bolnav, până nu va îngădui el. La patru zile trimese medicul, care era prietenul predicătorului, că îl poate cerceta.

El și merse la bolnav, care să tăvălea neliniștit pe pat. La cererea predicătorului s'au îndepărtat cei ce erau de față și bolnavul zise astfel: „Acuma nu mai trebuie să-mi spuni, că încotro

duce calea cea lată, și că ce sfârșit are o viață fără de Dumnezeu. Toate le știu, am văzut eu ochii mei.“ După ce de câteva ori s'a aruncat încoace și încolo neliniștit, strigă cu glas: „Domnule, focul iadului arde în mine, am fost în iad, în iad. Îți spun d-tale, eu sunt pierdut!” Apoi astfel continuă vorbirea sa: „În vinerea trecută am venit acasă beat. Pe la miezul nopți așa mi se păru, ca și când m'ași fi trezit și m'am sămțit atât de bolnav. M'am sculat și am mers la fereastră, dară mi se păru puțin aerul și am mers jos. În vis eram de tot treaz când mergeam pe trepte în jos și am numărat treptele. Când ajunsei jos și stătui pe aceea scândură, care o vei fi observat d-ta, de-odată numai începu a se clăti pământul sub mine și eu mă cufundam jos și mai jos, până când am amețit. Nu știu cât m'am cufundat tot mai jos, așa mi se păru, ca și când ar fi mers tot mai repede. Când m'am venit iarăși în sine-mi, ședeam lângă o masă lungă, acărei capăt nu se putea vedea. La aceasta masă ședeau strins la olaltă cei mai diferiți oameni, până în depărtarea cea mai departe să vedeau îndesați lângă olaltă. Mai nainte gândeam, că sunt sub cerul liber. Dară după aerul cel apăsător o știui curând, că greșesc. Apoi observai o lucire singulară roșie și când arădicai ochii, văzui, că mă aflui într'o peștere oriașă, pe acărei boltă să rostogoleau niște globuri (bombe) mari, înfocate. Când observai acestea, mă sculaiu din locul meu și zisei acestea: „Eu vreu să merg de aici, acesta nu-i loc pentru mine!” La aceasta erumpse omul ce ședea la dreapta mea în hohote și zise astfel: „Șezi numai jos, din acest loc nici odată nu poți merge.“ Atunci începui a striga: „Pe numele lui Dumnezeu vă rog, lăsați-mă să fug din acest loc înfricoșat.“ Deodată numai văzui pre un om mare, era cam de 15 urme de nalt, pre care nu-l văzui până acuma. Fața lui avea ceva expresiune deosebită, falnică. Când el să sculă, toată adunarea să plecă cu o oftare adâncă

și o apăsare înfricoșată să așeză într'atâta pe pieptul meu, că nu puteam vorbi. Uriașul să uită la mine. Eu știam cine era el, învățătorul meu, la care i-am servit din tinăreța mea. Cu așa glas strigă el acuma pre mine, care și acuma 'mi sună în urechi și a făcut un răsunet înfricoșat în peștere: „Dacă te fâgăduiești, că după un timp sigur vei veni iarăși, atunci poți merge.“ Eu din toată puterea, care o aveam, respunsei: „Fâgăduiesc, dară în numele lui Dumnezeu, dați-mi drumul!“ În aceasta clipă iarăși m'am amețit și când m'am trezit, sebeam pe pat și din braț îmi curgea sângele.

După ce își șterse fruntea de sudori, întrebă cu serioșitate și înfricoșată și o față desperată de predicator acestea: „Deci domnul meu, este neajude pe sama mea, nu-i pe veci pierdut sufletul meu? Oare nu sunt silit la aceea, că să ocup acela loc înfricoșat iarăși? Mai este vreme spre scăpare?“

Predicătorul îi respunse, că visului său să nu i însușască nici de cum înșămănatate pentru viitor, ci să iee așa, ca cuvântul cel serios alui Dumnezeu de dojenire, ca să-și mântuiască sufletul. I-a arătat voința lui Iisus, a ierta la fiecare păcătos, care în adevăr să căiește pentru păcatele sale și să roagă pentru iertarea lor, crede în Iisus, ca Mântuitorul său și începe a trăi o viață nouă.

Bietul om să liniști, s'a întors la Domnul, s'a desfăcut de soții lumești, a căpătat de lucru și și-a plătit datoriile. Tot omul a început a-l onora. Atunci să întâlnească Connel cu un prieten din tinăreță pe stradă, care îl grăi la aceea, ca să meargă cu el în căr-

cimă. Connel șovăi, dară totuși să lăsă biruit, ca să între în ospătărie. El beu și beat părăsi locul beuturii. Îl aduseră acasă și-l culcară pe pat. Femeea lui a vărsat lacrimi amare. Bărbatul să sculă spre dimineață și ieși afară. Femeea lui auzi o tunătură înspăimântătoare și să grăbi afară. La piciorul treptelor zăcea bărbatul ei, în cădere își frânse grumazul.

Din ce scop dară părăsi el patul său? De ce merse el afară? Oare împlinitu-s'a visul lui? Oare unde ajunsese sufletul lui?

Dă tu iubite cetitorule respuns la aceste întrebări. Pre acest om nefericit voia Dumnezeu să-l oprească pe calea pierzării. Nu s'a lăsat. Nici tu nu vrei să te lași oprit? Stai locului! Privește în tine. Viața ta este o vecinicie înfășurată și vecinicia ta e o viață desfășurată. Dincolo de mormânt tot așa continuare va avea viața ta, cum a fost decurgerea ei. Unde vei petrece vecinicia ta? Lasă te dojenit!

„Dumnezeu vorbește odată, și de două ori, de n'a luat sama la întâia oară. În vis, în vedere de noapte, când somnul adânc vine preste oameni, și sunt adormiți în patul lor, atunci el deschide urechia oamenilor, și le întipărește învățătura. Ca să împiedice sufletul său dela făptuirea sa, ca să scape pre om de trufiă.“ (Cartea lui Iov cap. 33., v. 14—18.)

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Tot omul e chemat și binevenit la adunare!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPEST, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.
Prețul la „Razele Aurorei“.

Pe anul întreg: dela 1—2 exemplare 1.20 fil. de exemplar. Dela 3—10 exemplare —.80 fil. de exemplar
11—50 „ „ „ „ 50—100 „ „ „ „ —.50 „ „ „ „

În streinătate se socotește diferența speselor trimeterii.